

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยแปดสิบแปด

จากราฟิยาไปสู่พาเนียม: การเปิดเผยความสำคัญเชิงพยากรณ์ของศีกสงครามในสมัยโบราณ

Jeff Pippenger

2024-04-18

ยุทธการแห่งราฟิอาและยุทธการแห่งปานีอุมเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์สองเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน
ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาและบริบทที่ต่างกัน

แต่ทั้งสองต่างก็มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ของยูเดียโบราณและดินแดนโดยรอบ

ยุทธการแห่งราฟิอาเกิดขึ้นในปี 217 ก่อนคริสตกาล ยุทธการแห่งปานีอุมเกิดขึ้นในปี 200 ก่อนคริสตกาล
ระหว่างอาณาจักรเซลูซิด (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ) และอาณาจักรปโตเลมี (กษัตริย์ฝ่ายใต้)

ยุทธการทั้งสองนี้ได้รับการระบุไว้ในข้อสิบเอ็ดถึงข้อสิบห้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

ยุทธการทั้งสองนี้เกิดขึ้นก่อนการกบฏของมัคคาบีในปี 167 ก่อนคริสตกาล

ยุทธการแห่งพาเนียมได้ชื่อตามลักษณะภูมิประเทศใกล้เคียง คือภูเขาพาเนียม ซึ่งเป็นสถานที่ที่เกิดการสู้รบขึ้น
ชื่อ "พาเนียม" มีรากมาจากเทพแพนแห่งกรีก ผู้ซึ่งมีพระวิหารอุทิศถวายแต่ท่านตั้งอยู่ ณ ที่นั้น
สถานที่แห่งนี้เป็นที่รู้จักในนามพาเนียมเนื่องด้วยความเกี่ยวข้องกับการนมัสการเทพแพน
กลุ่มพระวิหารดังกล่าวมักถูกเรียกว่า "สถานศักดิ์สิทธิ์ของแพน"

เพื่อบ่งชี้บทบาทของสถานที่แห่งนี้ว่าเป็นที่แห่งความศรัทธาทางศาสนาและการนมัสการซึ่งอุทิศแด่เทพแพน
คำว่า "นิมเฟอุม"

หมายถึงอนุสรณ์สถานหรือศาลเจ้าที่อุทิศแก่เหล่านิมฟ์แห่งสายน้ำในศาสนากรีกและโรมันโบราณ
กลุ่มพระวิหารที่พาเนียมประกอบด้วยถ้ำและน้ำพุธรรมชาติ ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นที่สถิตของเหล่านิมฟ์
ดังนั้นจึงมีการเรียกสถานที่นั้นในบางครั้งว่า "นิมเฟอุมแห่งพาเนียม"

ภายหลังที่เมืองนี้ได้รับการสร้างขึ้นใหม่และขยายออกไปโดยเฮโรด ฟิลิป พระโอรสของเฮโรดมหาราช
เมืองนี้ก็เป็นที่ยังคงในนามซีซาริยา ฟิลิปปี เพื่อถวายเกียรติแด่จักรพรรดิแห่งโรมัน ซีซาร์ ออกัสตัส
และแก่เฮโรด ฟิลิปเอง กลุ่มอาคารพระวิหารเป็นศูนย์กลางทางศาสนาที่สำคัญภายในเมืองนี้

ในรัชสมัยของจักรพรรดิออกุสตุส พระวิหารได้ถูกถวายใหม่หรือเปลี่ยนชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่ออกุสตุส อันสะท้อน
ถึงลัทธิบูชาจักรพรรดิและการผสมผสานแนวปฏิบัติทางศาสนาของโรมันเข้ากับภูมิทัศน์ทางศาสนาในท้องถิ่น
บริเวณใกล้เคียงเมืองโบราณซีซาริยา ฟิลิปปี ซึ่งเป็นที่ตั้งของวิหารแห่งแพน บางครั้งถูกเรียกว่า "ประตุนรก" หรือ
"ประตูแห่งฮาเดส"

ในข้อสิบหกถึงสิบเก้าแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ได้แสดงถึงเขตภูมิศาสตร์สามแห่งแห่งการพิชิตซึ่งโรมนอกศาสน
นาจะต้องเอาชนะเพื่อจะได้รับการสถาปนาเป็นอาณาจักรที่สืบแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
และเป็นกษัตริย์ฝ่ายเหนือในบทนี้ ในข้อสิบหก นายพลโรมันปอมเปย์ถูกระบุว่าเป็นผู้พิชิตซีเรียในปี 65 ก่อน
ค.ศ. และต่อมาได้พิชิตเยรูซาเล็มในปี 63 ก่อน ค.ศ. ข้อสิบเจ็ดถึงสิบเก้าระบุถึงการพิชิตอียิปต์ของจูเลียส
ซีซาร์ ซึ่งเป็นอุปสรรคประการที่สามในจำนวนสามประการ ยุทธการแห่งแอกเทียมในปี 31 ก่อน ค.ศ.
เป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของช่วงเวลาสามร้อยหกสิบปีที่โรมนอกศาสนาน่าจะปกครองอย่างสูงสุด
เพื่อให้คำพยากรณ์ในข้อยี่สิบสี่แห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดสำเร็จครบถ้วน

ในข้อยี่สิบ ได้ระบุรัชสมัยของออกุสตุส ซีซาร์ไว้ และในประวัติศาสตร์นั้น พระเยซูได้ประสูติ
แล้วในข้อยี่สิบเอ็ดและข้อยี่สิบสอง ได้ระบุรัชสมัยของทิเบริอุส ซีซาร์ผู้ชั่วร้ายไว้
อันเป็นการกำหนดหมายถึงการตรึงพระคริสต์บนกางเขน ในข้อยี่สิบสาม

ได้ระบุพันธสัญญาซึ่งพวกยิวมักคาบิได้เข้าทำไว้กับโรมนอกศาสนา และด้วยเหตุนี้
กระแสแห่งประวัติศาสตร์ซึ่งเริ่มขึ้นในข้อสิบเอ็ดจึงหยุดลง
และลำดับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ก็ย้อนกลับไปยังช่วงระหว่างปี 161 ก่อนคริสตกาล ถึง 158 ก่อนคริสตกาล

ข้อยี่สิบสามเป็นตัวแทนของสายวงศ์มักคาบิ
และแม้ว่าจะมิได้ให้รายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับสายคำพยากรณ์ของพวกเขา
แต่บันทึกทางประวัติศาสตร์ได้ให้ไว้ ในปี 217 ก่อนคริสตกาล ได้เกิดยุทธการแห่งราเฟียขึ้น
และภายหลังจากนั้น กษัตริย์ผู้ทรงพระเยาว์พระองค์หนึ่งได้ทำให้อียิปต์ตกอยู่ในภาวะเปราะบาง
เมื่อบรรดากษัตริย์เซลูซิดและกรีกวางแผนที่จะจัดการกับกษัตริย์ผู้ทรงพระเยาว์ในปี 200 ก่อนคริสตกาล
โรมได้แทรกตนเข้าสู่ประวัติศาสตร์และกลายเป็นผู้พิทักษ์กษัตริย์ผู้ทรงพระเยาว์แห่งอียิปต์ ในปีเดียวกันนั้นเอง
ได้เกิดยุทธการแห่งพาเนียมขึ้น จากนั้นในปี 167 ก่อนคริสตกาล
สงครามกองโจรของพวกมักคาบิจึงเริ่มต้นขึ้น

การกบฏของพวกแมคคาบิเริ่มขึ้นที่โมดิอินในปี 167 ก่อนคริสตกาล
และประกอบด้วยการที่พวกแมคคาบิมิได้ต่อสู้กับจักรวรรดิเซลูซิดเท่านั้น
หากยังต่อสู้กับพวกยิวซึ่งพวกเขาเห็นว่าเป็นพันธมิตรกับพวกเซลูซิดด้วย การกบฏนี้มีแรงจูงใจทางศาสนา
และได้ดำเนินการต่อต้านทั้งศัตรูภายในและศัตรูภายนอก ในปี 164 ก่อนคริสตกาล
พวกแมคคาบิได้ถวายพระวิหารขึ้นใหม่
และเหตุการณ์นี้ได้รับการระลึกถึงในการเฉลิมฉลองเทศกาลฮานุกคาห์ของชาวยิว ในปีนั้นเอง อันทีโอคัส
เอพิฟานีส ผู้มีชื่อเสียงอื้อฉาว ได้สิ้นชีวิต แล้วตั้งแต่ปี 161 ก่อนคริสตกาลถึงปี 158 ก่อนคริสตกาล
ก็ได้มีการทำ "พันธสัญญา" แห่งข้อยี่สิบสามไว้กับโรม.

การอ้างอิงโดยตรงเพียงแห่งเดียวถึงพวกมักคาบิ การกบฏของพวกเขา และพันธสัญญาของพวกเขา กับโรม
พบอยู่ในข้อยี่สิบสาม แต่ประวัติศาสตร์ของราชวงศ์นั้น ซึ่งเรียกว่า ราชวงศ์ฮัสโมเนียน เริ่มต้นขึ้นที่โมดิอินในปี
167 ก่อน ค.ศ. และดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงสมัยแห่งกางเขน

ตัวแทนสุดท้ายของราชวงศ์ฮัสโมเนียนคือพวกฟาริสีในยุคของพระคริสต์ เพราะฉะนั้น
จึงมีเส้นคำพยากรณ์ของประวัติศาสตร์ยูดาที่เสื่อมทรามดังที่พวกมักคาบิเป็นตัวแทน ซึ่งเริ่มขึ้นในปี 167
ก่อน ค.ศ. ที่การกบฏแห่งโมดิอิน และสิ้นสุดลงในข้อยี่สิบเอ็ดและยี่สิบสอง เมื่อพระเยซูถูกตรึงกางเขน

ประวัติศาสตร์ของพวกเขาได้มาถึงจุดเปลี่ยนในข้อสิบหก เมื่อกรุงโรมเป็นครั้งแรก โดยผ่านทางปอมเปย์
ได้พิชิตกรุงเยรูซาเล็ม แรงจูงใจหลักของเขาในการนำความพินาศมาสู่กรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น
คือข้อพิพาทระหว่างสองฝ่ายของราชวงศ์ฮัสโมเนียน นับจากเวลานั้นเป็นต้นมา (63 ปีก่อน ค.ศ.)
ยูดาห้อยู่ภายใต้การปกครองของโรม

ราชวงศ์ฮัสโมเนียนของพวกแมคคาบิเริ่มต้นขึ้นในเชิงพยากรณ์ที่ยุทธการโมเดอินในปี 167 ปีก่อน ค.ศ.
แล้วจึงถูกนำให้อยู่ใต้การครอบงำของโรมในปี 63 ปีก่อน ค.ศ. ไม่นานหลังจากจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์นั้น
พวกแมคคาบิได้ริเริ่มและเข้าเป็นพันธมิตรกับโรมตั้งแต่ปี 161 ปีก่อน ค.ศ. ถึง 158 ปีก่อน ค.ศ.
พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของโรมตั้งแต่ปี 63 ปีก่อน ค.ศ. จนถึงกางเขน
และจนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มอย่างสิ้นเชิงในปี ค.ศ. 70

สายพยากรณ์ของพวกมักคาบิเป็นสายของศาสนายิวที่เสื่อมจากความเชื่อ
ดังนั้นจึงเป็นแบบของสายโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมจากความเชื่อด้วย
ตั้งแต่ยุทธการที่พาเนียมจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสิบหก เหตุการณ์เชิงพยากรณ์ของปี 200 BC, 167
BC, 164 BC และพันธสัญญาตั้งแต่ 161 BC ถึง 158 BC
จะถูกทำซ้ำในประวัติศาสตร์ของโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมจากความเชื่อ

หมุดหมายเหล่านี้จะเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของประธานาธิบดีโดมิ่งที่แปดผู้ซึ่งมาจากเจ็ดองค์ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ 200 BC เป็นตัวแทนของเส้นภายนอกของเขาแห่งพรรคีพบลิกันเมื่อสัมพันธ์กับ 167 BC ซึ่งเป็นตัวแทนของเส้นภายในของเขาแห่งโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมจากความเชื่อ

หมุดหมายเหล่านี้โดยเนื้อแท้แล้วถูกซ่อนอยู่ในเส้นประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ฮัสโมเนียน แต่กระนั้นก็ตามก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสี่สิบแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด เป็นเส้นหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “พระธรรมพยากรณ์ของดาเนียลส่วนนั้นที่เกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย”

การที่ศาสนายูดายเฉลิมฉลองฮานุกกะห์เพื่อระลึกถึงการกบฏของพวกมัคคาบี มิได้กำหนดว่าพวกมัคคาบีเป็นคนชอบธรรม เนื่องด้วยการกบฏนั่นเอง เซคินาห์จึงไม่เคยหวนกลับมาถึงพระวิหารที่สร้างขึ้นใหม่ภายหลังการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีเลย ข้อความพยากรณ์สุดท้ายมาถึงผ่านทางมาลาคีราวสองศตวรรษก่อนพวกมัคคาบี ประวัติศาสตร์ของพวกมัคคาบีชี้ให้เห็นว่า พวกเขายอมให้ผู้นำทางการเมืองของตนทำหน้าที่เป็นมหาปุโรหิตด้วย ซึ่งเป็นบาปเดียวกับที่บิดาเลวีชาวอียิปต์เคยพยายามกระทำ และกษัตริย์อัสซีเรียก็เคยพยายามกระทำเช่นกัน ธรรมเนียมประเพณีระบุว่า พระเจ้าทรงแทรกแซงเพื่อขัดขวางบิดาเลวีจากการกระทำอันเป็นการลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น และพระวามะของพระเจ้าระบุไว้อย่างชัดเจนโดยตรงว่า พระเจ้าทรงแทรกแซงจริงเมื่อกษัตริย์อัสซีเรียพยายามปฏิบัติหน้าที่ของทั้งปุโรหิตและกษัตริย์ ผลสุดท้ายแห่งราชวงศ์ของพวกเขาคือพวกฟาริสี ไม่มีเหตุผลใดที่จะสรุปว่าพวกมัคคาบีเป็นสัญลักษณ์แห่งความชอบธรรม ถึงแม้ว่าในศาสนายูดายยุคปัจจุบันอาจยึดถือความเคารพต่อพวกเขาในทางประวัติศาสตร์ก็ตาม

การปฏิรูปศาสนาฝ่ายโปรเตสแตนต์เริ่มขึ้นในสมัยของลูเทอร์ และเป็นพัฒนาการที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง มิใช่เป็นประเพณีใหม่ เพราะพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ก็เป็นโปรเตสแตนต์ด้วย เป็นการตื่นขึ้นจากความมืดแห่งประวัติศาสตร์ ซึ่งลูเทอร์และนักปฏิรูปคนอื่น ๆ ได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น จุดสูงสุดของการปฏิรูปที่ดำเนินหน้าไปนั้นคือขบวนการมิลเลอร์ไรต์ พระเจ้าไม่ได้ทรงเพียงต้องการปลุกนักปฏิรูปยุคแรกให้ตระหนักถึงบาปของบาปิโลนเท่านั้น แต่พระองค์ทรงมุ่งหมายที่จะนำพวกเขาเข้าสู่ความเข้าใจอันครบถ้วนในพระราชบัญญัติของพระองค์ และในพระราชกิจของพระองค์ในสถานนมัสการแห่งสวรรค์ เมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 พวกโปรเตสแตนต์ได้ปฏิเสธความสว่างที่เพิ่มพูนขึ้นของการปฏิรูป และกลายเป็นโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามจากความเชื่อ.

ดังนั้น เหล่ามิลเลอร์ไรต์ผู้สัตย์ซื่อจึงได้รับ “เสื้อคลุม” และถูกนำเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดเพื่อทำงานให้สำเร็จจนเป็นคริสเตียนโปรเตสแตนต์ที่บรรลภาวะเต็มที ในปี 1863 บรรดาผู้ที่ได้รับเสื้อคลุมนั้น ได้ละวางเสื้อคลุมแห่งโปรเตสแตนต์และรับเอาเสื้อคลุมแห่งเลาดีเซียแทน โดยผ่านทางความไม่เชื่อฟัง ในช่วงสุดท้ายแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเริ่มขึ้นยี่สิบสองปีหลังจากวันที่ 11 กันยายน 2001 คือในปี 2023 สิ่งแห่งเผ่ายูดาที่กำลังทรงเปิดผนึกความจริงทั้งหลายที่เติมเต็มประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสี่สิบแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ตั้งแต่การล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้า ในการนี้ พระองค์ได้ทรงเปิดผนึกประวัติศาสตร์ของศาสนายูดายที่ละทิ้งความเชื่อ ในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของโปรเตสแตนต์ที่ละทิ้งความเชื่อด้วย

ทั้งสองสายของประชากรที่ทรยศของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็ดยุดาห์ตามตัวอักษรหรือยูดาห์ฝ่ายจิตวิญญาณ (ซึ่งทั้งสองต่างเป็นแผ่นดินอันรุ่งโรจน์) ล้วนสิ้นสุดลงที่การพิชิตกรุงเยรูซาเล็ม สายแรกในปี 63 ก่อน ค.ศ. และสายหลังที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า

ทั้งสองสายเป็นภาพแทนของสงครามที่มีแรงผลักดันมาจากความเชื่อทางศาสนาที่หลงผิด

ทั้งสองสายเป็นภาพแทนของสงครามต่อต้านปรัชญาทางศาสนาของกรีก

และท้ายที่สุดทั้งสองสายลงเอยด้วยการที่พวกผู้ทรยศตกอยู่ใต้อำนาจของโรม

ข้าพเจ้าระบุว่าการศึกษาทั้งสามในข้อสี่สิบเป็นภาพแทนของการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989

สงครามยูเครน และพายุเอนม ฝน เวลากฎหมายวันอาทิตย์

เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการศึกษทั้งสามนั้นกับสงครามโลกทั้งสามครั้ง

“พระวาระของพระเจ้าได้ทรงเตือนถึงอันตรายที่กำลังจะมาถึง; หากคำเตือนนี้ไม่ได้รับการใส่ใจ โลกโปรเตสแตนต์จะได้เรียนรู้ว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของโรมคืออะไร

ก็ต่อเมื่อสายเกินกว่าจะหลีกเลี่ยงได้แล้ว นางกำลังเติบโตขึ้นสู่อำนาจอย่างเงียบ ๆ

หลักคำสอนของนางกำลังใช้อิทธิพลอยู่ในหอประชุมฝ่ายนิติบัญญัติ ในคริสตจักรทั้งหลาย

และในจิตใจของมนุษย์ นางกำลังก่อสร้างอาคารสูงใหญ่และมั่นคงของนางทับถมขึ้น

ในที่ลับซึ่งการข่มเหงในอดีตของนางจะถูกกระทำซ้ำอีก โดยลอบเร้นและโดยไม่มีผู้ใดระแวง

นางกำลังเสริมกำลังของตนให้เข้มแข็งขึ้น

เพื่อส่งเสริมจุดมุ่งหมายของตนเองเมื่อถึงเวลาที่นางจะลงมือโจมตี

ทั้งหมดที่นางปรารถนาคือฐานะที่ได้เปรียบ และบัดนี้สิ่งนั้นก็กำลังถูกมอบให้นางแล้ว

ในไม่ช้าเราจะได้เห็นและจะได้สัมผัสว่าจุดประสงค์ขององค์ประกอบฝ่ายโรมันนั้นคืออะไร

ผู้ใดก็ตามที่เชื่อและเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า ผู้นั้นย่อมจะต้องเผชิญการดูหมิ่นและการข่มเหง” *The Great Controversy*, 581.

ตั้งแต่ข้อสิบ ซึ่งชี้ถึงการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989 จนถึงยุทธการที่พายุเอนมในข้อสิบห้า ตำแหน่งพระสันตะปาปาได้

“เสริมกำลังของตนเพื่อผลักดันจุดมุ่งหมายของตนเองให้สำเร็จเมื่อถึงเวลาที่นางจะลงมือโจมตี”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงสภาวะการณ์เชิงพยากรณ์ซึ่งเป็น “บ่วง”

ที่ตำแหน่งพระสันตะปาปาได้จัดเตรียมไว้ และซึ่งจะเป็นไปไม่ได้ที่จะ “หลบหนี” ในการปะทะครั้งสุดท้าย

อันเป็นภาพแทนโดยยุทธการที่พายุเอนม รูปสัตว์ร้ายจะถูกก่อกำขึ้นในสหรัฐอเมริกา

การก่อรูปของภาพนั้นคือบททดสอบสุดท้ายสำหรับประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างชัดเจนว่า

รูปของสัตว์ร้ายจะถูกตั้งขึ้นก่อนที่เวลาทดลองจะสิ้นสุดลง;

เพราะสิ่งนี้จะเป็บบททดสอบอันยิ่งใหญ่สำหรับประชากรของพระเจ้า

ซึ่งโดยสิ่งนี้จะทดสอบนิรันดร์ของพวกเขาจะถูกตัดสินชี้ขาด. ... ในวิวรณ์ บทที่ 13

เรื่องนี้ได้ถูกนำเสนอไว้อย่างชัดเจน; [วิวรณ์ 13:11-17, quoted].

“นี่คือการทดสอบที่ประชากรของพระเจ้าจะต้องเผชิญก่อนที่พวกเขาจะได้รับการประทับตรา

ทุกคนที่พิศวงในความภักดีต่อพระเจ้าโดยการถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์

และปฏิเสธที่จะยอมรับวันสะบาโตเทียมเท็จ จะเข้าอยู่ใต้ธงขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์

และจะได้รับตราประทับของพระเจ้าเพียงแต่ฝ่ายทรงพระชนม์

ส่วนผู้ที่ละทิ้งความจริงซึ่งมีต้นกำเนิดจากสวรรค์ และยอมรับวันสะบาโตวันอาทิตย์

จะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย” *Manuscript Releases*, volume 15, 15.

การก่อรูปขึ้นของรูปสัตว์ร้ายนั้น เป็นภาพแทนของช่วงเวลาที่ได้มีการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับกรุงโรม เขาแห่งโปรเตสแตนต์ของสหรัฐอเมริกาได้กลายเป็นบรรดาธิดาของโรมในปี 1844 และจุดเริ่มต้นแห่งประวัติศาสตร์ของพวกเขาถูกทำซ้ำอีกครั้งในตอนปลายแห่งประวัติศาสตร์ของพวกเขา เมื่อพวกเขาตัดสินใจอีกครั้งที่จะเลียนแบบมารดาของตน

“ข้าพเจ้าเห็นว่าสัตว์ร้ายที่มีสองเขานั้นมีปากของพญานาค และอำนาจของมันอยู่ที่ศีรษะของมัน และคำประกาศนั้นจะออกมาจากปากของมัน แล้วข้าพเจ้าได้เห็นมารดาแห่งหญิงแพศยาทั้งหลาย ว่ามารดานั้นมีโซ่บรรดาบุตรสาว แต่แยกออกจากพวกนางและมีลักษณะแตกต่างอย่างชัดเจน นางได้มีวันเวลาของนางแล้ว และวันเวลานั้นก็ผ่านพ้นไป และบรรดาบุตรสาวของนาง คือนิกายนิกายโปรเตสแตนต์ทั้งหลาย เป็นผู้ถัดมาที่จะก้าวขึ้นสู่เวทีและแสดงออกซึ่งจิตใจอันเดียวกันกับที่มารดาได้มีเมื่อครั้งนางชมแห่งธรรมิกชน ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อมารดากำลังเสื่อมถอยลงในอำนาจบุตรสาวทั้งหลายก็กำลังเติบโตขึ้น และอีกไม่นานพวกนางจะใช้อำนาจดังที่มารดาเคยใช้มาแล้ว”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าคริสตจักรแต่เพียงในนามและแอ็ดเวนติสต์แต่เพียงในนาม จะทรยศเราเช่นเดียวกับยูดาส โดยมอบเราไว้แก่พวกคาทอลิกเพื่อให้ได้มาซึ่งอิทธิพลของพวกเขาในการต่อต้านความจริง จากนั้นธรรมิกชนจะเป็นชนชาติที่ไร้ผู้รู้จัก เป็นที่รู้จักน้อยในหมู่พวกคาทอลิก; แต่บรรดาคริสตจักรและแอ็ดเวนติสต์แต่เพียงในนามซึ่งรู้ถึงความเชื่อและธรรมเนียมของเรา (เพราะพวกเขาเกลียดชังเราเนื่องด้วยเรื่องวันสะบาโต เพราะพวกเขาไม่อาจหักล้างได้) จะทรยศธรรมิกชน และรายงานพวกเขาแก่พวกคาทอลิกว่าเป็นคนเหล่านั้นซึ่งไม่ใส่ใจต่อสถาบันของประชาชน; กล่าวคือว่าพวกเขาคือรักษารวันสะบาโตและไม่ถือรักษารวันอาทิตย์”

“แล้วคาทอลิกจะเร่งเร้าให้โปรเตสแตนต์ดำเนินการต่อไป และออกกฤษฎีกาว่าทุกคนที่ไม่ยอมถือรักษารวันแรกของสัปดาห์แทนวันที่เจ็ด จะต้องถูกประหารเสีย และคาทอลิกซึ่งมีจำนวนมาก จะยืนอยู่ฝ่ายโปรเตสแตนต์ คาทอลิกจะมอบอำนาจของตนแก่รูปจำลองของสัตว์ร้าย และโปรเตสแตนต์จะกระทำอย่างที่มีมารดาของตนได้กระทำมาก่อนพวกเขา เพื่อทำลายธรรมิกชน แต่ก่อนที่กฤษฎีกาของพวกเขาจะก่อหรือบังเกิดผล ธรรมิกชนจะได้รับการช่วยกู้โดยพระสุรเสียงของพระเจ้า” Spalding and Magan, 1, 2.

ในข้อความตอนนั้นมีคนอยู่สองกลุ่มที่เป็น “แต่ในนาม” ซึ่งหมายความว่า “มีเพียงชื่อเท่านั้น” ผู้ทรยศบรรดาผู้สืบทอดชื่อของพระเจ้าแก่พวกคาทอลิก ความเข้าใจของ Ellen White เกี่ยวกับคริสตจักรแต่ในนามและแอ็ดเวนติสต์แต่ในนามนั้น แตกต่างจากสิ่งทีคนเหล่านั้นแท้จริงเป็นตัวแทนในวาระสุดท้าย เพราะตามความเข้าใจของเธอ “แอ็ดเวนติสต์แต่ในนาม” ย่อมหมายถึงคริสเตียนผู้ประกาศตนว่าเชื่อในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ แต่บรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงวาระสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยที่พวกท่านมีชีวิตอยู่ และ “แอ็ดเวนติสต์แต่ในนาม” ในวาระสุดท้าย เป็นตัวแทนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์แห่งเลาดีเซีย และคริสตจักรทั้งหลายที่เป็นแต่ในนามก็คือผู้สืบเชื้อสายของบรรดาผู้ซึ่งได้กลายเป็นบุตรสาวทั้งหลายของโรม ในปี 1844.

ชาวเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์จะเกลียดชัง “ประชาชนผู้ต่ำต้อยไร้ชื่อเสียง” ซึ่งเป็นผู้แทนที่แท้จริงของพระเจ้า เพราะพวกเขา “ไม่อาจหักล้างความจริงเรื่องสะบาโตได้” ซึ่งเป็นตัวแทนของสะบาโตแห่งการหยุดพักของแผ่นดิน คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์อ้างตนว่ายึดถือวันที่เจ็ดเป็นวันนมัสการ แต่ในยุคสุดท้ายสะบาโตที่พวกเขาไม่อาจหักล้างได้นั้นคือ “เจ็ดเท่า” แห่งเลวินตี บทที่ยีสืบหก ซึ่งเป็นความจริงพื้นฐานประการแรกที่พวกเขาได้ปฏิเสธไปในปี 1863.

ข้อความตอนนี้ที่เรากำลังพิจารณาอยู่นั้นกำลังชี้ให้เห็นพลวัตเชิงพยากรณ์ที่สัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ซึ่งเริ่มต้น ณ กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า แต่ประวัติศาสตร์แห่งการทดสอบขั้นสุดท้ายซึ่งติดตามภายหลังกฎหมายวันอาทิตย์นั้น จะสำเร็จขึ้นก่อนภายในสหรัฐอเมริกา ในคราวของกฎหมายวันอาทิตย์ สหรัฐอเมริกาจะบังคับให้ทั่วทั้งโลกตั้งรูปเคารพแก่สัตว์ร้าย แต่ก่อนที่พวกเขาจะทำงานนั้นให้สำเร็จ พวกเขาจะได้ตั้งรูปเคารพแก่สัตว์ร้ายขึ้น ในสหรัฐอเมริกาเสียก่อน

“เมื่ออเมริกา แผ่นดินแห่งเสรีภาพทางศาสนา จะร่วมมือกับสันตะสำนักในการบังคับมโนธรรมและจิตใจมนุษย์ให้ถวายเกียรติแก่วันสะบาโตเทียมเท็จ ประชาชนของประเทศทั่วทั้งโลกก็จะถูกชักนำให้ดำเนินตามแบบอย่างของนาง” Testimonies, volume 6, 18.

“บรรดาประชาชาติทั้งหลายจะดำเนินตามแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา แม้ว่าเธอจะเป็นผู้นำออกไปก่อน กระนั้นวิกฤตการณ์เดียวกันนั้นจะมาถึงประชากรของเราในทุกส่วนของโลก” Testimonies, volume 6, 395.

การทดสอบอันยิ่งใหญ่สำหรับประชากรของพระเจ้าเกิดขึ้นก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ เพราะเมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เวลาทดลองจะเปิดลงสำหรับเซเวนต์เดย์แอ็ดเวนตีส์ การทดสอบนั้นถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นการก่อรูปของรูปสัตว์ร้าย และรูปสัตว์ร้ายนั้นคือการผสมกันของคริสตจักรกับรัฐ โดยที่คริสตจักรเป็นฝ่ายควบคุมความสัมพันธ์นั้น ดังเช่นที่พวกโปรเตสแตนต์ได้กลายเป็นบุตรของโรมในปี 1844 และบุตรก็เป็นฉายาของมารดาของตน พวกโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อก็จะกระทำงานที่ขนานกันในยุคสุดท้าย เพราะพระเยซูทรงใช้การเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเป็นภาพประกอบของจุดจบของสิ่งนั้นเสมอ

ประวัติศาสตร์ที่ “พันธสัญญา” ในซออีลิปสามแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นตัวแทนนั้น แสดงถึงชนชาติผู้ประกาศตนซึ่งเสื่อมทรามจากความเชื่อแห่งแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ที่ยื่นมือออกไปเพื่อก่อรูปเป็นสหภาพกับกรุงโรม ค.ศ. 161 ก่อนคริสตกาล ถึง 158 ก่อนคริสตกาล เป็นตัวแทนของการก่อรูปของรูปสัตว์ร้าย ซึ่งถึงจุดสุดยอดในการออกกฎหมายวันอาทิตย์

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

“แต่ ‘รูปเคารพของสัตว์ร้าย’ คืออะไร? และมันจะถูกทำขึ้นอย่างไร? รูปเคารพนั้นถูกทำขึ้นโดยสัตว์ร้ายที่มีเขาสองเขา และเป็นรูปเคารพของสัตว์ร้ายนั้น อีกทั้งยังถูกเรียกว่าเป็นรูปของสัตว์ร้ายด้วย ฉะนั้น เพื่อจะเข้าใจว่ารูปเคารพนั้นมีลักษณะเช่นไร และจะถูกทำขึ้นอย่างไร เราจำเป็นต้องศึกษาลักษณะเฉพาะของตัวสัตว์ร้ายเอง—คือสันตะปาปา”

“เมื่อคริสตจักรยุคแรกเสื่อมทรามลงโดยการละทิ้งจากความเรียบง่ายแห่งพระกิตติคุณ และยอมรับพิธีกรรมและธรรมเนียมของคนนอกศาสนา คริสตจักรก็สูญเสียพระวิญญาณและฤทธานุภาพของพระเจ้า; และเพื่อจะควบคุมมโนธรรมของประชาชน คริสตจักรจึงแสวงหาการสนับสนุนจากอำนาจฝ่ายโลก. ผลที่เกิดขึ้นคือระบบสันตะปาปา คือคริสตจักรที่ควบคุมอำนาจของรัฐและใช้อำนาจนั้นเพื่อส่งเสริมจุดประสงค์ของตนเอง โดยเฉพาะเพื่อการลงโทษ ‘ความเชื่อนอกกรีต.’ เพื่อให้สหรัฐอเมริกาสร้างรูปของสัตว์ร้ายนั้น อำนาจทางศาสนาจะต้องควบคุมรัฐบาลฝ่ายพลเรือน ในลักษณะที่ว่าคริสตจักรจะใช้อำนาจของรัฐด้วยเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของตนเอง.” The Great Controversy, 443.